

DUFF McKAGAN

It's So Easy

+ ... și alte minciuni +

+ CUPRINS +

CONTRIBUȚII LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ 7

NOTA AUTORULUI 13

PROLOG 15

PARTEA ÎNTÂI

KNOCKIN' ON HEAVEN'S DOOR 21

PARTEA A DOUA

JUST AN URCHIN LIVING UNDER THE STREET 95

PARTEA A TREIA

LOADED 155

PARTEA A PATRA

**I'D LOOK RIGHT UP AT NIGHT
AND ALL I'D SEE WAS DARKNESS 191**

PARTEA A CINCEA

A GOOD DAY TO DIE 237

PARTEA A ȘASEA

**YOU SHINED A LIGHT WHERE IT WAS DARK,
ON MY WASTED HEART 281**

PARTEA A ȘAPTEA

FALL TO PIECES 311

PARTEA A OPTA

**YOU CAN'T PUT YOUR ARMS
AROUND A MEMORY 335**

MULȚUMIRI 363

DESPRE AUTOR 367

DESPRE COLABORATOR 368

PROLOG

august 2010

DJ Morty stă în picioare, în dreptul unei mese, în curtea din spatele casei. Ultimele raze palide de după-amiază târzie ale soarelui californian scaldă țiglele din lut ars ale casei cu etaj în care locuiesc împreună cu soția mea, Susan, și cu cele două fete, Grace și Mae. În fața pupitrului de DJ se află o mică podea din lemn lustruit – de fapt, un podium de dans portabil, pe care l-am închiriat împreună cu câteva mese mici și scaune.

Morty își selectează piesele de pe laptop, face ceva reglaje la consola de MP3-uri și mai verifică o dată conexiunile cablurilor care leagă amplificatoarele și difuzoarele. Se pregătește de petrecere. L-am mai întâlnit de câteva ori pe Morty la diverse evenimente din oraș; când nimeresc în mijlocul unei reuniuni cu hipsteri¹, mă simt ca un rătăcit expirat, așa că cel mai simplu lucru pe care-l pot face este să mă bag în vorbă cu DJ-ul, flecărind despre muzică.

Acum însă, pe măsură ce se lasă seara peste Los Angeles, mă simt și mai deconectat decât în mod obișnuit. Sau, să-i spunem altfel, mult mai inoportun. Grace face azi treisprezece ani și organizăm o petrecere. Fata ne-a comunicat deja, mie și mamei ei, să rămânem complet invizibili. Literal, cuvintele ei au fost următoarele: „Voi *nu* sunteți invitați”.

Încă unul din deliciile condiției de părinte.

¹ persoană care urmează cele mai recente tendințe culturale, mai ales pe cele considerate a fi în afara mainstream-ului

Cu toate acestea, ies cu Susan afară la petrecere. Zilele de naștere la această vârstă sunt o chestie de proporții. Îmi amintesc când am împlinit eu optsprezece ani, a fost un moment epocal, dar chiar și atunci invitați la petrecere n-au fost decât câțiva prieteni apropiați și membri ai familiei. În parte, asta se explică prin diferențele de statut socio-economic între copilăria mea și cea a copiilor mei. În prezent, trăim într-un cartier mult mai bogat decât cel în care am crescut eu. Când îți permiți mai mult, faci mai mult, or copiii dintr-un cartier ca acesta și-au dezvoltat un orizont de așteptare. Ca atare, pe lângă DJ, mai există o cabină foto și un studio mobil de tatuaj cu henna.

Un alt motiv pentru care participăm și noi ține de sentimentul că s-ar putea ca aceasta să fie ultima ocazie în care Grace, sora mai mare, va dori să sărbătorească acasă. În fine.

Planificarea acestei petreceri a fost nu o dată năucitoare. Când am închiriat foto-cabina, cei de la companie de închiriere ne-au întrebat:

- Ce tematică vrei să aibă hârtia foto?
- Cum adică?
- Păi, aparatul printează hârtie sub formă de benzi – câte patru fotografii mici tip pașaport pe fiecare bandă. Dacă doriți, puteți avea text de-a lungul fotografiilor.

Am decis repede. Benzile de fotografii tip pașaport vor purta pe margine textul *Petrecerea lui Grace la împlinirea a treisprezece ani*.

Acum, că ziua petrecerii a sosit, mă asigur că totul e pregătit. Femeia care lucrează la masa de tatuaj cu henna și-a ales albumul cu modele și s-a așezat confortabil într-un scaun. Îi aduc un pahar cu apă. Mă uit pofticios la masa cu mâncare, unde stau întinse feluri delicioase din bucătăria mexicană. Cel de la firma de catering scoate tortilla, făcută pe loc, dintr-un vas de prăjit. Există și o vitrină cu înghețată. Îmi place înghețata. Se anunță o petrecere pe cinste.

DJ Morty alege piesa „Controversy” a lui Prince și setează amplificatorul la volumul pentru petrecere. O strig pe Susan. După ce ajunge la mine, în curtea din spate, o conduc pe ring și încep mișcări de dans. Iată un fapt mai puțin cunoscut despre membrii fondatori ai Guns N’ Roses: dansăm cu toții. Bineînțeles, toată lumea știe mișcările unduitoare ale lui Axl. Mult mai puțini cunosc însă că și Slash este expert de clasă mondială la dansuri rusești, acelea în care te ghemuiești, apoi îți desfăci în lateral picioarele. Cât despre mine, mai vedem...

- Tati!, mă strigă Grace.

Mă opresc în mijlocul unei mișcări și mă întorc înapoi ea.

– Invitații vor începe să sosească în orice clipă!

E îngrozită. Deja.

O.K., mă pot descurca cu chestia asta. Fata e doar în creștere. În timp ce prietenii ei încep să apară, Grace ne spune din nou, fără echivoc, că ne-a interzis să venim în curtea din spate în timpul petrecerii. Se pare că la această vârstă părinții sunt o dizgrație. În fine. Trag cu ochiul înapoi intrare, în timp ce petrecerea ia viteză, și văd grupuri de băieți și fete, zâmbindu-și unii altora și râzând cu timiditate. Unii dintre acești copii încep deja să semene cu adulții – unul dintre băieți e aproape de înălțimea mea.

O oră mai târziu, mă gândesc că ar trebui într-adevăr să-i duc un pahar cu apă tipului de la cabina foto, să văd cum merg lucrurile la studioul de tatuaj și să mă asigur că toți își văd de treabă. Sunt răspunzător pentru acești copii, la urma urmei. Apoi, la naiba, DJ-ul mi-e prieten, așa că ar trebui să mă conversez puțin și cu el. Cât despre mâncare, ei bine, arată grozav și s-ar cuveni să-i duc un platou și lui Susan. Iar dacă tot sunt aici, aș putea încropi unul și pentru mine.

Nu sunt un băgăcios, îmi spun, în timp ce deschid ușa din spate și ies afară. În niciun caz. Nu sunt decât un tată responsabil. Chiar așa. *Să-mi iau o înghețată acum sau să vin mai târziu pentru asta?*

Când dau să ocolesc un colț al casei, înțepenesc, uimit: un băiat și o fată se sărută.

Oh, la naiba.

Sunt înmărmurit, nu știu ce să spun sau cum să reacționez. La asta nu mă așteptam.

În minte îmi rulează repede o listă pe care nici nu știam c-o am în cap. Este o listă cu chestiuni pe care le făceam la aceeași vârstă – și este dublată de una cu lucruri pe care un părinte nu vrea să le vadă făcute în curtea lui, de un grup de copii.

Sunt pe pileală?

Nu.

Fumează iarbă?

Nu.

Consumă droguri?

Nu.

Am început să fumez iarbă la o vârstă foarte fragedă – în clasa a patra, mai exact.

Mi-am luat prima băutură în clasa a cincea și am gustat LSD¹ pentru prima dată în clasa a șasea, când un elev dintr-a opta mi-a întins niște acid² îmbibat într-o bucățică de sugativă, în drum spre școala din Seattle la care umblam, Eckstein Middle School. În Northwest³, ciupercile creșteau peste tot – în parcuri, prin curțile oamenilor, pretutindeni, literalmente – și am ajuns repede să le recunosc pe cele care-ți dădeau stări euforice. Deja în clasa a șaptea eram expert în identificarea speciilor care te amețesc, spre deosebire de cele inofensive. Tot într-a șaptea am tras pe nas pentru prima dată coke⁴. Când eram la gimnaziu, am încercat și codeină, somnifere și Valium⁵. În anii '70, consumul de droguri de către tineri nu era într-atât de stigmatizat și nu vedeai peste tot avertismente privind pericolul acestora.

Apoi am ajuns la muzică. Începuturile punk rock-ului în Seattle au fost destul de timide, toți ne știam unul pe altul și cântam în câte-o trupă. Aveam doar paisprezece ani când am început să cânt la tobe, chitară bas și chitară în diverse trupe, iar într-o vreme când alți copii de vârsta mea mâncau vată de zahăr și visau la ziua când vor avea permis de conducere, eu eram în turneu cu The Fastbacks. Am continuat să beau tone de bere și să experimentez cu LSD, ciuperci halucinogene și coke.

Copiii ăștia consumă ciuperci halucinogene?

Nu.

Cocaină?

Nu.

Apoi, cândva prin 1982, pe măsură ce scena muzicală se extindea, iar Seattle a fost lovit de recesiune, am observat cu toții un aflus crescut de heroină și de pastile. Brusc, numărul de dependenți a crescut foarte mult în cercul meu de prieteni, iar decesele din cauza supradozei au devenit aproape banale. Am avut

¹ acronim de la acidul lisergic dietilamid, drog semi-sintetic, obținut din acidul lisergic, cunoscut pentru efectele sale halucinogene

² termen argotic pentru LSD

³ zonă a Statelor Unite ale Americii, conform unei clasificări pe criterii geografice, care include statele Oregon, Washington, Idaho, Montana și Wyoming

⁴ termen argotic pentru cocaină, un drog puternic, inhalat ca fum sau injectat ca soluție intravenoasă; efectele sale, o stare intensă de beatitudine și excitație neuropsihică, se instalează repede după administrare

⁵ medicament din categoria benzodiazepinelor, utilizat pentru tratarea anxietății, sindromului abstinenței alcoolice și insomniei; întreruperea bruscă a tratamentului poate fi periculoasă

experiența primei supradoze când aveam optsprezece ani. Mi-am văzut prima mare iubire a vieții veștejindu-se treptat, datorită heroinei, iar una din trupele mele s-a dizolvat din aceleași motive. Când am făcut douăzeci și trei de ani, doi dintre cei mai buni prieteni ai mei muriseră deja datorită supradozei de heroină.

Heroină?

Nu.

Slavă Domnului!

Acești copii nu iau droguri și nu beau. În aer nu plutesc mirosuri dubioase și niciunul nu are pupila dilatată.

Prin minte au continuat să-mi treacă alte imagini din perioada când eram de vârsta lui Grace.

Prin perioada gimnaziului, împreună cu cei mai buni prieteni, am început să ne dedulcim la mașini. De la furt de mașini am mers mai departe, la spargeri și intrări prin efracție. Îmi amintesc de o noapte în care am forțat ușa unei biserici, cu speranța că voi găsi niște microfoane pentru trupa mea. La acea vârstă, curajul inspirat de băutură nu era însoțit de nicio tresărire de conștiință. Cum n-am găsit niciun microfon, am furat potirele de împărțășanie, ca să le folosesc ca recipiente pentru amestecat cocktail-uri. Acel delict a ajuns și în presă.

Se îndeletnicește careva din acești copii cu furturi de mașini?

Nu.

I-am văzut pe toți acești tineri când au venit. Au fost aduși de părinții lor. Niciunul dintre ei n-a venit singur.

Dumnezeule, ce să mai zic despre...?

Am fost inițiat în sex în clasa a IX-a. Fata era mai mare – eu cântam alături de câțiva tipi mai în vârstă ca mine. Ce pot să spun despre acel prim episod este că m-am ales cu sculament. Bineînțeles, având treisprezece ani, nu m-am putut duce atât la mama și să-i spun că ceva nu e-n regulă cu penisul meu. Din fericire pentru mine, unul mai experimentat din respectivul grup de băieți m-a dus la o clinică gratuită, condusă de călugărițe catolice. Experiența n-a fost grozavă. Cătuși de puțin. M-am speriat al naibii. Cu toate acestea, după o doză de trei zile de antibiotice, m-am vindecat de gonoree.

Dar acești copii nu fac sex. De fapt, nici măcar nu-și plimbă mâinile pe corpul celui alt. Nici vorbă, nu fac decât să se sărute.

Sex?

Nu.

Tot acest șir de gânduri – bifarea listei mentale de care spuneam – a durat mai puțin de cinci secunde, dar băiatul și fata s-au oprit din sărutat și au rămas neclintiți în picioare, cu umerii ridicați cu stângăcie, ca și cum s-ar pregăti să primească un perdaf pe care n-au cum să-l evite.

Am respirat adânc.

– Mă scuzați, le spun.

Dau din cap și mă retrag rapid în casă.

+ PARTEA ÎNTÂI +

KNOCKIN' ON HEAVEN'S DOOR*

* Bătând la poarta raiului – titlul unei piese compuse și interpretate de Bob Dylan, pentru coloana sonoră a filmului *Pat Garrett și Billy the Kid* (1973), preluată de numeroși artiști, printre care și Guns N' Roses

CAPITOLUL 1

Am cunoscut o mulțime de drogați. Mulți dintre acești dependenți fie au murit, fie continuă să aibă și-n ziua de azi o existență jalnică. Cu mulți dintre aceștia am împărtășit aceeași minunată poftă de viață, în timp ce, copii fiind, cântam împreună și priveam împreună înspre viitor. Desigur, nimeni nu-și propune să devină dependent de droguri sau alcoolic.

Unii experimentează aceste lucruri în tinerețe și merg mai departe. Alții nu reușesc.

Când Guns N' Roses a început să intre în conștiința publică, eram cunoscut ca *mare* băutor. În 1988, MTV a difuzat un concert în care Axl m-a prezentat publicului – așa cum făcea de obicei – drept „Duff McKagan, Regele Berilor”. La scurtă vreme după asta, o companie de producție, care lucra la un nou serial de desene animate, m-a sunat să întrebe dacă n-ar putea folosi numele „Duff” pentru o marcă de bere din cadrul serialului. Am pufnit în râs și le-am spus că, bineînțeles, nu e nicio problemă. Toată chestia suna ca o idee artistică ieftină sau ceva de genul – vreau să spun, cum să-ți treacă prin cap să faci desene animate pentru adulți? Nu știam că proiectul în cauză avea să devină *The Simpsons* și că-n câțiva ani voi începe să văd pahare de bere Duff și recuzită de gen în toate locurile pe unde treceam.

Și totuși, ținând cont de toate lucrurile pe care le-am văzut, reputația de băutor nu pare un lucru prea grozav. Când Guns N' Roses a petrecut în turnee douăzeci și opt de luni, din 1991 până în 1993, cu albumul *Use Your Illusion*, am ajuns cu consumul de alcool la cantități industriale. Pentru turneul mondial cu *Illusion*, Guns a închiriat un avion privat. Nu era un avion pentru firme, ci un

veritabil Boeing 727, concesionat de la MGM¹, cu saloane și apartamente individuale cu dormitor, pentru fiecare membru al trupei. Slash și cu mine am săvârșit botezul avionului la primul zbor, fumând împreună crack². Asta înainte ca roțile avionului să se desprindă de pistă. (În treacăt fie spus, n-aș recomanda nimănui să facă așa ceva – mirosul pătrunde în toate cotloanele.) Nu-mi amintesc nici măcar de concertul în Cehoslovacia; am ținut un spectacol pe un stadion într-unul din cele mai frumoase orașe din Europa de Est, la scurt timp de la căderea Zidului Berlinului, și singurul indiciu prin care am știut că am fost în respectiva țară a fost ștampila din pașaport.

Nu mai eram sigur dacă mă pot sau nu include printre cei care experimentează substanțe în tinerețe, dar reușesc apoi să renunț.

În fiecare zi îmi luam toate măsurile de prevedere ca lângă pat să mă aștepte o sticlă de vodcă, pentru când mă trezesc. Am încercat să renunț la băut în 1992, dar m-am reapucat cu furie după doar câteva săptămâni. Nu m-am putut opri. Mersesem prea departe. Părul a început să-mi cadă, mi se desprindeau șuvițe întregi, iar când urinam, mă dureau rinichii. Corpul nu mai putea încasa asaltul major de alcool fără să riposteze. Septul nazal îmi era fript de la coke, iar nasul îmi curgea încontinuu, ca robinetul stricat de la un pisoar abandonat al toaletei pentru bărbați. Pielea de pe mâini și de pe picioare îmi era crăpată, iar pe față și pe gât aveam edeme. Trebuia să port bandaje pe sub mânuși, pentru a-mi putea manevra chitara.

Pentru a ieși dintr-un rahat de genul ăsta, există mai multe soluții. Unii merg direct la clinica de reabilitare, alții merg la biserică. Unii se duc la Alcoolicii Anonimi și mulți alții sfârșesc într-o cutie din lemn de brad, or direcția pe care o luasem semăna cu această din urmă soluție.

Pe la începutul anului 1993, am ajuns atât de departe cu consumul de cocaină încât prietenii – dintre care unii chiar fumaseră cot la cot cu mine – au început să-mi vorbească despre consecințe și au făcut tot posibilul să-i alunge din viața mea pe traficanți, când mă-ntorceam acasă, pentru câte-o pauză între două turnee. Doar că aveam metodele mele de a-i ocoli pe toți cei care-mi predicau binele. În L.A. găseai întotdeauna o cale de eschivă.

¹ hotel și cazinou situat în Las Vegas, statul Nevada; la inaugurare, în 1993, era cel mai mare complex hotelier din lume, având peste cinci mii de camere

² termen argotic pentru cocaina într-o formă care poate fi fumată, considerată ca producând cea mai puternică dependență

Una dintre minciunile pe care mi le spuneam era că de fapt nu sunt dependent de cocaină. La urma urmei, nu mergeam la petreceri cu coke și nu prizam cocaină de dragul substanței. De fapt, detestam ideea că luam cocaină. O utilizam din rațiuni strict practice: mă foloseam de efectele sale stimulatoare pentru a-mi domoli stările de beție și pentru a putea să beau mai des – adesea, zile în șir. De fapt, de cele mai multe ori zile în șir.

Pentru că mă țineam tare să nu mă identific cu stereotipul consumatorului de coke, n-aveam nici instrumentele acelea fancy care făceau cocaina mult mai ușor de prizat. Îmi luam pachetul, îl desfăceam, spărgeam un grăunte în bucățele mai mici, așa, cam pe jumătate, și-mi împingeam apoi câte una din bucățele în sus pe nări. Desigur, îmi dădeam seama că această abordare primitivă își cerea tributul. Interiorul nasului mă ardea tot timpul, iar uneori senzația de arsură era atât de intensă, că mă chirceam de durere. Mă-ndoiam din șale, în agonie.

Apoi, soția lui Josh, furnizorul meu principal de coke, a rămas însărcinată. Am început să-mi fac griji pentru ea, gândindu-mă că n-a renunțat să ia coke. Iată aici o chestiune care niciodată nu mi-a părăsit sistemul etic, unul destul de debil, altminteri: când e vorba de viața ta – dar numai de viața ta – poți să te joci cu ea cât vrei, dar e inacceptabil s-o pui în pericol pe a altcuiva. N-aveam de gând să particip la nici o daraveră în care era periclitat un nevinovat dintr-o terță parte. Nu e vorba aici doar de o decență umană elementară. Provin dintr-o familie numeroasă, iar în acest moment al existenței mele am ceva de genul a douăzeci și trei de nepoți și nepoate, dintre care pe toți îi știu de când erau mici. Nu, intenționam să pun piciorul în prag cu Josh și soția lui, Yvette, și să insist ca ea să renunțe. Încă n-aveam capacitatea de a oferi un exemplu personal, dar m-am oferit să-i plătesc să meargă la dezintoxicare.

Și Josh, și Yvette mi-au jurat că, Dumnezeuule, bineînțeles că s-a oprit din prizat și că nu există absolut niciun pericol să facă asta cât timp are un copil în pânțe. Am fost sceptic.

Într-un weekend, au venit să stea cu mine, alături de alți câțiva prieteni, la o cabană pe care o cumpărasem pe malul Lacului Arrowhead, în munți, la est de L.A. Bineînțeles, Josh adusese droguri, iar eu le-am cedat – lui și lui Yvette – unul dintre dormitoare de la parter. Mi-am dat seama că Yvette luase droguri. Pentru a-mi verifica bănuiala, am intrat tiptil în dormitorul de la parter și am găsit-o aplecată, trăgând o linie. Vederea acestei scene m-a făcut să realizez cât de jos mă scufundasem în propria viață. M-am pierdut cu firea. I-am dat afară din casă și

le-am spus că nu vreau să-i mai văd niciodată. Simțeam că clocotesc de furie – nu numai în raport cu ei, ci și față de propria persoană.

Am renunțat la coke chiar în acea zi și mi-am băut mințile timp de două săptămâni, pradă unei depresii grave.

Deși efectele băuturii erau mai vizibile în absența cocainei, consumul de alcool s-a dovedit mai greu de ținut în frâu, cerea un efort mult mai mare. În prezent, știu ce înseamnă de fapt să ai „DT”. În termeni de definiție clinică, *delirium tremens* este o afecțiune psihotică severă, care apare la unele persoane ce prezintă alcoolism cronic și se caracterizează prin tremur necontrolabil, halucinații accentuate, anxietate severă, transpirație și stări subite de spaimă. Pe atunci, tot ce știam era că nu e plăcut defel. Mă simțeam foarte rău. Trupul mi se destrăma într-atât de rău, încât arătam ca și cum aș fi făcut radioterapie.

De-a lungul turneului *Use Your Illusion*, înregistrasem câteva piese de unul singur, prin câte un studio, ici și colo. În mare parte, această activitate mi-a servit ca o modalitate de a-mi omorî timpul; altminteri, mi l-aș fi petrecut bând și, de fapt, nici nu prea știam ce demo-uri ieșeau din asta. Unul dintre ele – o versiune proprie a piesei lui Johnny Thunders¹, „You Can't Put Your Arms Around a Memory” – avea să intre pe *Spaghetti Incident* al lui GN'R, albumul de cover-uri scos imediat după terminarea turneului *Use Your Illusion*.

Pe parcursul acelor sesiuni, am acoperit câte ceva din fiecare instrument – tobe, chitară, bas. Am cântat și la voce, iar dacă ascuți albumul, ți-e clar că la unele piese nu puteam respira pe nas. Apoi, la un moment dat în timpul turneului, un angajat al casei de discuri, care ne însoțea și el în turneu, m-a întrebat unde tot dispar în zilele fără spectacol. I-am spus despre ce e vorba. Când Tom Zutaut, care a intermediat contractul dintre Guns și Geffen, a aflat de demo-uri, m-a întrebat dacă nu m-ar interesa o afacere solo. Casa Geffen, mi-a spus, ar putea lansa piesele într-un album. Știam că, probabil, aborda respectiva chestiune ca un mercenar – deja Nirvana și Pearl Jam se destrămaseră, iar Zutaut s-o fi gândit să se folosească de rădăcinile mele din Seattle și de legăturile cu punk-ul, astfel încât casa lui de discuri să repositioneze GN'R.

Dar nu-mi păsa. Pentru mine era o șansă de a-mi realiza un vis. Crescusem avându-l ca idol pe Prince, care cânta la mai mult de douăzeci de instrumente pe

¹ chitarist, cântăreț și compozitor american de rock-and-roll, membru al trupelor New York Dolls, respectiv Heartbreakers, iar apoi cu carieră de artist solo